“மரித்தோருக்கு ஜீவன் உண்டு; அவர்கள்
அனைவரும் நினைவில் வருவார்கள்.”

– யோபு 14:14

கல்லறையின் இருளில் – உயிர்த்தெழுந்த விடியல்

அனைத்து ஆன்மாக்கள் நாள்
(All Souls Day)
சிந்தனை கட்டுரை

“நான் உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனும் என்பதாக;
என்னை நம்புகிறவள் சாகாவிட்டாலும் ஜீவிப்பான்.”

– யோவான் 11:25

அ. அல்போன்ஸ் திருச்சி

நினைவில் அன்பு, ஜெபத்தில் நம்பிக்கை,
கிறிஸ்துவில் நித்திய ஜீவன்.”

அன்பின் மடல்

கல்லறையின் இருளில் - உயிர்த்தெழுந்த விடியல்

அ. அல்போன்ஸ். திருச்சி

''நாம் மரணத்தை நோக்கி நடப்பவர்கள் அல்ல;
கிறிஸ்துவில் வாழ்வை நோக்கி நடப்பவர்கள்.
கல்லறை நமது பயணத்தின் முடிவல்ல;
உயிர்த்தெழுதலின் விடியலுக்காகக் காத்திருக்கும் வாசல்.''

அனைத்து ஆன்மாக்களின் நினைவு நாள் என்பது வெறும் இறந்தவர்களை நினைத்து வருந்தும் ஒரு நாளல்ல. இது மரணத்தின் இருளுக்குள் உயிர்த்தெழுதலின் ஒளியை ஏற்றும் நாள்; பிரிவின் கண்ணீருக்குள் மீண்டும் சந்திப்போம் என்ற நம்பிக்கையை விதைக்கும் நாள்; கல்லறையின் அமைதிக்குள் கிறிஸ்துவின் உயிருள்ள வாக்குறுதியைக் கேட்கும் நாள். திருச்சபை நவம்பர் 2 அன்று இறந்த விசுவாசிகள் அனைவரையும் சிறப்பாக நினைவுகூர்ந்து, அவர்களுக்காக திருப்பலி, செபம், அர்ப்பணம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறது.

ஆனால் இதன் ஆழமான இறையியல் பொருள், கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தில் மரணம் ஒரு முற்றுப்புள்ளி அல்ல; அது ஒரு காற்புள்ளி. கல்லறை ஒரு சுவர் அல்ல; அது மற்றொரு வாழ்விற்கான வாசல். உடல் மண்ணுக்குத் திரும்புகிறது; ஆனால் மனிதரின் வாழ்வு கடவுளின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. ''வாழ்ந்தாலும் நாம் ஆண்டவருக்கென்றே வாழ்கிறோம்; இறந்தாலும் ஆண்டவருக்கென்றே இறக்கிறோம். ஆகவே வாழ்ந்தாலும், இறந்தாலும் நாம் ஆண்டவருக்கே உரியவர்களாய் இருக்கிறோம். (உரோமையர் 14:8).

1. மரணம் முடிவல்ல — மாற்றத்தின் வாசல்

மனித வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய மர்மங்களில் ஒன்று மரணம். பிறப்பு நம்மை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறது; மரணம் நம்மை கண்ணீருடன் வழியனுப்புகிறது. பிறப்பின்போது நாம் ''வாழ்க்கை வந்துவிட்டது'' என்று சொல்கிறோம்; மரணத்தின்போது ''வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது'' என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் கிறிஸ்தவ விசுவாசம் இந்த இரண்டாவது வாக்கியத்தை மாற்றுகிறது: **''வாழ்க்கை முடிவடையவில்லை; வாழ்க்கை மாற்றம் அடைகிறது.''** இதுவே அனைத்து ஆன்மாக்களின் நினைவு நாளின் இதயம்.

மரணம் கதவை மூடுவது போலத் தெரியும்;
கிறிஸ்து அதே கதவைத் திறக்கிறார்.
கல்லறை இருளைத் தருவது போலத் தெரியும்;
உயிர்த்தெழுதல் அதில் விடியலை விதைக்கிறது.
பிரிவு நம்மை அழவைக்கிறது;
நம்பிக்கை மீண்டும் சந்திப்பை அறிவிக்கிறது.

இயேசு மரணத்தைப் பற்றி கூறும்போது, **''உயிர்த்தெழுதலும் வாழ்வும் நானே. என்னிடம் நம்பிக்கை கொள்பவர் இறப்பினும் வாழ்வார்..''** (யோவான் 11:25). இது வெறும் ஆறுதலான கவிதை அல்ல; கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையின் மையப்பிரகடனம். இயேசு ''உயிர்த்தெழுதல் நடக்கும்'' என்று மட்டும் சொல்லவில்லை; **''நானே உயிர்த்தெழுதல்''** என்கிறார். ஆகவே நமது நம்பிக்கை ஒரு நிகழ்வில் மட்டும் இல்லை; அது **ஒரு நபரில் — இயேசு கிறிஸ்துவில்** உள்ளது. அவர் உயிரோடு இருப்பதால் இறந்தவர்களுக்கான நம்பிக்கையும் உயிரோடு இருக்கிறது.

2. கல்லறை — முடிவின் இடமா? நம்பிக்கையின் விதைப்பிடமா?

கல்லறையைப் பார்க்கும்போது மனித கண்கள் கடந்த காலத்தைப் பார்க்கின்றன. ஆனால் விசுவாசத்தின் கண்கள்

எதிர்காலத்தைப் பார்க்கின்றன. கல்லறை மனிதனுக்கு **''இங்கே முடிவு''** என்று சொல்வது போல இருக்கிறது; கிறிஸ்து **''இங்கேயே உயிர்த்தெழுதலின் விதை''** என்று சொல்கிறார்.

புனித பவுல் உடலை விதையுடன் ஒப்பிடுகிறார்:

''இறந்தோர் உயிர்த்தெழும்போதும் இவ்வாறே இருக்கும். அழிவுக்குரியதாய் விதைக்கப்படுவது அழியாததாய் உயிர்பெற்று எழுகிறது. மதிப்பற்றதாய் விதைக்கப்படுவது மாண்புக்குரியதாய் உயிர்பெற்று எழுகிறது. வலுவற்றதாய் விதைக்கப்படுவது வல்லமையுள்ளதாய் உயிர்பெற்று எழுகிறது ..'' — 1 கொரிந்தியர் 15:42 -43

எவ்வளவு ஆழமான உருவகம்! ஒரு விதை மண்ணுக்குள் புதைக்கப்படும் போது, வெளியில் இருந்து பார்க்கும் மனிதன், ''விதை அழிந்துவிட்டது'' என்று நினைக்கலாம். ஆனால் விவசாயி அப்படிப் பார்க்கமாட்டான். அவன் சொல்வான்: ''இது அழிவல்ல; முளைப்பதற்கான மறைவு.''

அனைத்து ஆன்மாக்களின் நினைவு நாள், நமது பார்வையை கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுதலுக்குத் திருப்புகிறது.

இயேசுவே இலாசரின் கல்லறையின் முன் **கண்ணீர் விட்டார்** (யோவான் 11:35). மரணத்தின் வலியை இயேசு அறிந்தவர். ஆகவே ஒரு அன்புக்குரியவரை இழந்து நாம் அழும்போது, கிறிஸ்து நம்மிடம், ''அழாதே'' என்று மட்டும் சொல்லவில்லை; அவர் முதலில் **நம்மோடு அழுகிறார்.** பின்னர் அவர் கூறுகிறார்: **''உன் சகோதரன் உயிர்த்தெழுவான்''** (யோவான் 11:23).

3. கண்ணீரிலிருந்து செபமாக மாறும் நினைவு

அனைத்து ஆன்மாக்களின் நாளில் நாம் கல்லறைகளுக்குச் செல்கிறோம். மலர்களை வைக்கிறோம். மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றுகிறோம். பெயர்களை நினைவுகூர்கிறோம். புகைப்படங்களைப் பார்க்கிறோம். அவர்களின் குரலை நினைவுகூர்கிறோம். அவர்களோடு வாழ்ந்த நாட்களை மீண்டும் மனதில் கொண்டுவருகிறோம்.

சங்கீதம் கேட்கிறது:

"நீ மண்ணாய் இருக்கிறாய்; மண்ணுக்கே திரும்புவாய்". (தொடக்கநூல் 3:19) ஆனால் கிறிஸ்தவ விசுவாசம் அங்கேயே நிற்கவில்லை. புனித பவுல் கூறுகிறார்:

"சாவு முற்றிலும் ஒழிந்தது; வெற்றி கிடைத்தது." — 1 கொரிந்தியர் 15:54

எவ்வளவு வலிமையான எதிர்மறை அமைப்பு!

மண் சொல்கிறது — "முடிவு."
கிறிஸ்து சொல்கிறார் — "வாழ்வு."
கல்லறை சொல்கிறது — "பிரிவு."
உயிர்த்தெழுதல் சொல்கிறது — "சந்திப்பு."
மரணம் சொல்கிறது — "மௌனம்."
கிறிஸ்து சொல்கிறார் — "நித்திய வாழ்வு."

இதுவே அனைத்து ஆன்மாக்களின் நாளின் இறையியல் இதயம்.

4. உயிர்த்தெழுதல் — அனைத்து ஆன்மாக்களின் இறுதி நம்பிக்கை

கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை ஆன்மா மட்டும் வாழ்கிறது என்று கூறுவதில் முடிவதில்லை. அது **உடலின் உயிர்த்தெழுதலையும்** அறிவிக்கிறது.

''அனைவரும் உயிருடன் எழுப்பப்படுவர் என்பதை
உறுதிப்படுத்துகிறது.''
— 1 கொரிந்தியர் 15:12–22

கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தது நமது உயிர்த்தெழுதலின் முதல் கனியாகும்.

''இறந்த கிறிஸ்து உயிருடன் எழுப்பப்பட்டார். அவரே முதலில்
உயிருடன் எழுப்பப்பட்டார்..'' — 1 கொரிந்தியர் 15:20

ஆகவே கிறிஸ்தவ கல்லறை ஒரு நிரந்தர இருட்டறை அல்ல. அது **உயிர்த்தெழுதலுக்காக காத்திருக்கும் இடம்.**

5. இறந்தவர்களின் பெயர்கள் — கடவுளின் நினைவிலிருந்து அழியாத பெயர்கள்

மனிதர்கள் மறந்துவிடலாம். புகைப்படங்கள் பழையதாகலாம். கல்லறைகள் சிதைந்துவிடலாம். பெயர்கள் வரலாற்றில் மறைந்து போகலாம். ஆனால் கடவுளின் நினைவில் ஒருவர் மறைந்து போவதில்லை.

இறைவன் கூறுகிறார்:

''என் உள்ளங்கைகளில் உன்னை நான் பொறித்து வைத்துள்ளேன்.''
— எசாயா 49:16 எவ்வளவு அழகான ஆறுதல்!

''வழியும் உண்மையும் வாழ்வும் நானே.'' — யோவான் 14:6

அவர் மரணத்திற்கும் வாழ்விற்கும் இடையில் நின்றவர். அவர் கல்லறைக்குள் சென்றவர்; கல்லறையை வென்று வெளியே வந்தவர். ஆகவே நமது இறந்தவர்களையும் நமது எதிர்காலத்தையும் அவருடைய கைகளில் ஒப்படைக்க முடியும்.

''மரணத்தின் மௌனம் — உயிர்த்தெழுதலின் கீதம்